

Kör Vakitler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Nisan 2017

Duyulmayan sesleri öğütüyorsan bir de kutsanıyorsa kör vakitler, öğün arasında kundaklıyorum kaçkın zamirleri, teğet geçen hangi eksense, zamanla öğünüyorum ve öğürüyor mekan, kayıpların dışkısını.

En eskiden üreyen kehanetler, esneyen cümlelerin ağzı mademki torba büzmeye yeltendiğim kâfir bir cümle daha boy veren gecenin sair sessizliğine hükmedilesi o doğurgan bir o kadar ölümlü sezaryen tetikleyicisi süt liman olması gereken ısrarcı bedellerin.

Suçların bir nebze de olsa göze batmadığı şöyle dursun, her molada bir çekirge esnekliğinde duygularım: Zapt ettiğim sadece nefsin ara ritmi gel gör ki duyularla devinim iç içe belki de kör yetilerimi iflah olmaz bir hakkaniyet ile boyunduruk altına alma istemi bazen üremektense üreten bir zihniyetin su toplamış ayaklarının altından akıp giden zafiyeti yine kundaklanmış tanrısal yitimler.

Birikenden ziyade boşaltma arzusu hele ki tıpası tıkalı ise o istikrarsızlığın.

Kallavi hükümranlığında bilinmez in eş güdümlü sırdaş bir ihanet mi yoksa varlığın sunumunda bir suret iken bilindiği yok sayıp geçit verdiğimiz anlık hezeyan ve hüznün bileşkesi?

Duyularımı aldırıldığıma kani idim bir zamanlar ve zamanla köreldi sert mizacım, dokunaklı bir sure yerleşti-o çizgi ki normal sınırlarında addedilen ve bir adım sonrası çılgın bir yürekten boca edilen...

Arsız bir yalpyışı var/mış zamanın ve hayatla olan iş birliğinde biz faniler iken en hakkaniyetlisinden adaletsiz bir mecraya sürüklendiğimiz.

Çalıntı olmamalı sevinçlerimiz keza hüznlerimiz de.

Kâh satırların kanadığı kâh asırların saniyeye tekabül ettiği.

Belki de korunaklı dünyalarımızda bir kum zerresindense genele yaydığımız tüm isyan dolu nidalarla kesişmişken yolu tanrısal yetilerimiz ki Tanrı'nın da asla görmezden gelemeyeceği.

Körelen cümleler hafriyat kamyonu gibi çiğ yalnızlıkla örtülü belki de kaplı bedenimizin açık yaralarına dokunmasını istemiyoruz üstelik sevdiklerimiz başucumuzda ellerinde ıslak bir havlu ile sarıp sarmalama telaşı güderken ve hıçkırıklarımız sadece O'nun nezdinde kabul görmekte ne de olsa dolduruşa gelen illet varlıklar da mevcut çevremizde.

Bir ah'ın bir kelimde yok sayıldığı.

Bir aşk'ın gölgesine bile razıyken.

Telaffuz edemediğimiz acıları da yoğururken kader.

Hırs küpüyüz zaman zaman ve tedarikliyiz ölüp ölüp dirilmeye lakin geçit vermek de her daim olası değil hele ki zinhar yalan, deyip çekildiğimiz kuytularda bir rahleye serdiğimiz iç sesin dokunaklı yalnızlığı yine de kem küm edip bir şekilde varlığımızı kutsuyoruz Tanrı nezdinde bir dua kadar saf bir tını iken yine kalpten sızan ve biz harala gürele vakıf olmak adına gücümüzü de tükettiğimiz ama asla kabul etmediğimiz.

Denklemler üredikçe, veriler yok oldukça ve artan çaresizlik batağı. Güneşi de mi aldatacağız o karanlığı buyur edip ve zifiri yalnızlığın yine beyaza hasreti.

Gayri safı milli hasılası mı yoksa ülkesel çöküşü yüreğin bir de kayıp ve kazanımı şaibeli o dokunuşta savruk bir şarkı kadar detone olmuş bir yürekte mihrap belleyip.

Kanıksadığımızdan çok öte andıklarımız ve anıp anıp bir arpa boyu yol gidemediğimiz hani olur da zaman sarar da başa ve belki'leri tüketip kesin bir emir kipi tadında yine evrenin çağrısına kulak verme arzusu yine de haiz olduğumuzla yetinmeyip...iyi de dönüşü olmayan bir yola çıkmışız madem hele ki geri dönümün çoktan miadı dolmuş bir vuslat kadar tedirgin iken.